

عنوان مقاله:

نقش بازآفرینی بافت های ناکارآمد شهری در توسعه برنامه ریزی یکپارچه

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی علوم، مهندسی و نقش تکنولوژی در کسب و کارهای نوین (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

حسن تقوی - گروه مهندسی فناوری عمران(ساختمان)، دانشگاه علمی کاربردی اسلامشهر

خلاصه مقاله:

مبحث بافت های ناکارآمد و توجه به بهبود فضای زیستی در نواحی فرسوده شهری یکی از مباحث پیچیده و چند وجهی در حوزه شهرسازی و مدیریت شهری به شمار می رود. نظر به اهمیت بازآفرینی بافت ناکارآمد شهری تاکنون قوانین و مصوبه های زیادی سعی در ایجاد شرایط و تسهیل امور مربوط به آن داشته اند، امروزه رشد بی رویه و شتابان شهرنشینی و شهرگرایی، مشکلات زیادی را به همراه داشته است. یکی از این مشکلات عمده، وجود بافت های ناکارآمد شهری است؛ یعنی پهنه هایی از فضاهای شهری که در مقایسه با سایر پهنه های شهر از جریان توسعه و چرخه تکاملی حیات عقب افتاده اند و به کانون مشکلات و نارسایی های شهری تبدیل شده اند. در سال های اخیر، رویکرد بازآفرینی شهری به عنوان رویکردی متاخر در حوزه مرمت، برای حل مشکلات بافت های ناکارآمد شهری مطرح شده است. برای رسیدن به بازآفرینی باید توسعه پایدار شهری مدنظر قرار بگیرد؛ از این رو رویکرد بازآفرینی پایدار شهری، با در نظر گرفتن همه ابعاد اجتماعی، اقتصادی، کالبدی و زیست محیطی، به بافت دیدگاهی جامع، یکپارچه و پایدار برای بهبود وضعیت کالبدی، اجتماعی و زیست محیطی بافت های ناکارآمد دارد. بافت های ناکارآمد جزئی از پیکره شهر هستند که به دلیل فرسودگی روبه تزايد از صحنه حیات شهری به دور مانده است. بازآفرینی، با توسعه مجدد و یکپارچه که شامل ابعاد کالبدی، اجتماعی، اقتصادی و زیست محیطی است، به عنوان راه حلی برای دستیابی به عدالت فضایی، برابری اجتماعی، سرزندگی اقتصادی و سلامت اکولوژیکی مطرح گردید. با توجه به سرعت روزافزون تغییرات شهری، آینده پژوهی به عنوان ابزاری جهت رسیدن به بازآفرینی پایدار برای مواجهه با عدم قطعیت های آینده شهری است.

کلمات کلیدی:

بافت های ناکارآمد شهری، برنامه ریزی یکپارچه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1680673>

